

a frappáns és újszerű kifejezésmódjával sokszor megkapó, mindenkor frissen perdülő stílust, mely soha el nem lankad, soha fárasztóvá nem válik s az olvasó meggyőződésévé tudja tenni az író meggyőződését.

Fölöttébb öröndetes dolog, hogy egy ilyen szellemi vértezettal induló kultúrpolitikus nemcsak mint elmélkedő fejtheti ki művelődéspolitikai hitvallását, hanem a sors egyszersmind olyan hivatali polcra is állította, ahonnan cselekvőleg is módjában van megszabni a magyar kultúrpolitika irányát. Hisszük, reméljük és várjuk, hogy midőn a körülmények szerencsés találkozása folytán ezúttal ritka kivételkép megvalósult valami abból a plátói álomból, hogy a filozófusok legyenek az állam kormányzói: a multat ismerő, de előretekintő ész által bölcsen eltervezett s egyben az energikus akarat által a való életbe is átplántált aktív kultúrpolitika áldásos gyümölcsöket fog érlelni nemzetünk boldogabb jövője javára.

Nagy J. Béla.

CSAK CSÓK UTÁN.

*Van úgy, csak csók után, a csend megcsendül!
Melódiája cseng a végtelenbül.
Szilaj szívem — most jonnyadt vén leány —
Magáról bünt, gyönyört lehány.*

*Letűnt időkbe nézni hajtja vágya,
Sóhaj s leül az emlék ablakába.
Bókolva várja lent a méla Mull,
Az ősz lovag, palástja zöld, avult.*

*A Mull szeme sötét kutat mutat.
Utat kutatva néz belé szívem
S mélyébe száll egy ingó fényiven,
Melyet küzködve épít a tudat.*

*Tükrén az élet kékes illanása,
A volt valónak kékes villanása.
S amint szívem a kék tükörbe néz,
Tilos titkokról porzik a penész.*

*De ismerőn itt senki nem köszön!
Csak árny, csak váz itt minden és közöny.
Megszűnt a szín, a szó, a vér varázsa,
A kéjnek kín, örömmek bú a mása.*

*Szégyennel, váddal, bűnnel elkeverve,
Mi élve, téve kincs volt, itt szemét!
Szívembe sír, sikolt a lét keserve
S a Mull behúnyja szánva bús szemét.*

Réz Gyula.